

siis isfiennast, lallis Gesti-rahwas, māngi ja fituše
ja mu waimolikko louludega, laula louniste Jōsan-
dale ommas süddames. Sedda andko Jōsand om-
mast surest armust selle ue-aasta sees.

Sure tännowāart on meile ka „Bernopostimehhe“ lehhed,
mis igga nāddalil kui lahke sōbber meie tuppā astub, feige
mailma asjadest ja ka meie omma rahwa ellust ja ollemisest
iggaford ued sannumid toob, ja ei wāssi ial ārra omma raske
tō jures. — Eht meie kōl teame, et Jummal, kes taewad ja
maad on teinud ja keit, mis seāl sees on, ei ulla mitte nende
templide sees, mis kättega on tehtud, — on siiski meile wāg-
ga armas ja tähhelepannemise wāart, ning kui üks imme
Jummala armo tō feige rahwa silma ees, — ja se on se kir-
rikutte-ehhitaminne Tallinnas, mis mullo aasta peäle hakkas.
— Waene ma-rahwas ja koggodus Gesti-ma pealinnas,
mis liggi 12,000 hinge arro järrele suur, olli peäle 100 aas-
tat kunni tännini omma Jummalatenistust wāikese rae-
kabelis piddanud, — nüüd wast hallastasid üllema ja kohto-
wannema selle waele koggodusse peäle, ja saab neile kaks
suurt ja kanna tiwist kirrikut korroga woido pārrast ehhitud,
ja ühhe hādada-kirrikus saab jubba suur hulk rahwast ello-
mannaga toidetud. — Mōtse sedda keit järrele, siis woime ja
peame feigest süddamest ja rōmoga tännama, et Jummal ei
olle mitte isfiennast tunnistamatta jātnud, ta on meile pal-
jo head teinud, ta on taewast meile wihma ja head wiija-
list aega annud, ja meie süddamed tāitnud roa ja
rōmoga.

1863
1. 1913